

манифактурни стоки, които разнасял по околнитѣ тамо села и заобикалял панаиритѣ, като носѣл стокитѣ си на коня, безъ да е ималъ отворенъ дюкянъ нѣкжде. За такъвъ дюкянъ е служела кжщата му въ селото Ченгене-Сарай.

„Дѣдо ни умрѣлъ въ називаемото Голѣмо чумаво, което мисля да се е случило около края на 18 вѣкъ или въ началото на 19. По казването на баща ми, той останалъ сираче на около 14—15 години и наследникъ на добъръ имотъ, но, като нѣмалъ настойникъ, паритѣ, които имало заровени въ земята, една часть отровили и присвоили неговитѣ най-близки роднини, а други заровени не можалъ да намѣри. Други движими и недвижими имоти, като се оборили и прахосали, най-после съ една малка часть пари дошелъ баща ми тукъ въ града (Сливенъ) и постъпилъ при одного художника да учи изкуството да шие калеври и папуци“.

Чрезъ това си „художество“ и чрезъ търговията баща му Вълко отворилъ дюкянъ, прибралъ на работа слуги, замогналъ се, оженилъ се за една сливенка, която се поминала, а следъ туй повторно се оженилъ за една вдовица, на име Койна Русева, бащата на която билъ отъ с. Раково, тогава въ Сливенска околия, а сега въ Котленска. Баща му билъ честитъ съ това второ вѣнчило, „защото тя бѣше много старателна на работата си и като по него време въ Сливенъ се работѣха доста много аби въ всѣка почти кжща, майка ми, като трудолюбива, е изработвала по-множко аби, отъ които получаваха добра полза, и отъ друга страна баща ми, като непрестанно се занимаваше съ художеството и търговията си, препитаваха кжщата си добре и му оставаше нѣщо за капиталецъ“.*)

Дѣдо Вълко, тъй добре поставенъ материално въ тогавашнитѣ временъ, е отвѣдилъ доста плодовито семейство — четире сина и две дѣщери — отъ които Нойко, Костадинъ и Стефана сж умрѣли преди Освобождението, а само Иванка, Русчо и Георги доживѣли годинитѣ следъ Освобождението.

*) Правимъ тия цитати отъ недовършенитѣ автобиографически бележки на дѣдо Русчо, който бѣше пълненъ самоукъ, четѣше много и имаше най-голѣмата библиотека въ турско време въ Сливенъ, за да се види, какъ простичко, но искрено и хубаво предава преживяванията си и споменитѣ отъ оная тъмна епоха. Оригинальтъ съ другата му архива се намира на съхранение въ Народната библиотека, София.